

Náš 1. máj

První máj je svátek pracujících celého světa. První máj je dnem přehlídky sil světového proletariátu, kdy vyjdou do ulic miliony a miliony dělníků, aby uctili svůj tak významný den — den, který byl tak tvrdě dělnickou třídou a celým proletariátem vybojován. Pájdou všichni ti, kteří jsou proti násilí a utlačování, proti nové válce, proti hladu i bídě. V čele svých průvodů ponese vznešená hesla s hlavními motivy: chceme mír! Jsme proti podněcovatelům nové války. Jsme proti těm, kteří chtějí bojovat proti pokroku a kultuře.

V kapitalistických státech bude oslavován 1. máj demonstracemi proti vládám, jež chtějí připravit novou válku. Přes tvrdý boj s kapitalistickými policisty vyjdou tisíce dělníků a pokrokových lidí do ulic bit se za svá práva a život. „Dva světy stojí jeden proti druhému v tomto velkém boji: svět kapitálu a svět práce, svět vykořisťování a otročení proti světu bratrství a svobody...“, tak napsal genius lidstva V. I. Lenin, večer před Prvním májem 1918.

Náš První máj vznikl před 60 lety. Na pařížském kongresu socialistů všech zemí v r. 1889 určili dělníci den 1. máje svátkem pracujících. Tento svátek je v tak krásném období jako měsíc máj, kdy se budí příroda z dlouhého zimního spánku, vše kolem, lesy a hory si stelou zelený koberec, luka a pole září tisíci barvami květů, slunce upřímně posílá hřejivé paprsky na naši zem, vzduch je prosycen obnovou a příroda jásá. Proto v tento den se rozhodli pracující ukázat celému světu, že nesou lidstvu jaro a osvobození z otroctví, že jsou povoláni k tomu, aby přinesli mír na pevných základech svobody a socialismu.

Tak napsal o Prvním máji žák velkého Lenina J. V. Stalín již v r. 1912, v době kdy Rusko bylo v okovech kapitalismu.

Po těchto slovech, jež utkvěly v paměti milionů pracujících, v Rusku začal boj o práva vykořisťovaných. Pod vedením strany Lenina a Stalina lid svrhl carismus. Carské Rusko změnilo svoji ubohou podobu a stalo se zemí Sovětů. Sovětská země se stala mohutnou průmyslovou mocností — první zemí, ve které zvítězil dělník. Sovětský lid se stal pánem své země, kterou si sám spravuje.

Májový pochod

Ivan Skála

Ne po prvé v den prvního máje
zde pochoduje dělnický rod.
Ne po prvé jak sněhová vločka
srdce jeho taje
a v jeho krocích zní zítřků
dějinný chod.

Už nejednou délkou třídy této
jak blesků sršatá řada hřměl.
Dělníci nezlovní bojovou četou
hrdost svou nesli na štítech svých čel.

Jako nebe zítřka modraly se bluzu.
V koktání splaskl kapitalismu křik,
když kráčeli nádherní, modrobluzí,
leninské strany bojový šik.

My v ohni bojů na prach spálili jsme
své historie nejčernější list.

Dnes píšeme revolučním písmem
epochu, z které zítřky budou číst.

My svedli bitvu slavnou, strastiplnou,
dnes novým bojem naše hruď se chví.
Dnes řítí se nezadržitelnou vlnou
pětileté rytmy kovový.

Dnes zachvívá se, dělnická třída,
svět vítězným rytmem

tvého pochodu,
Dnes neseme těm, co po nás přijdou,
v zafatě pěstí chléb a svobodu.

Pět let zápasů, bojů a vítězství

Na památný měsíc květen roku 1945, na pražské povstání, na konečnou porážku fašistů v jejich vlastním hnízdě v Berlíně a na znovuosvobození naší republiky slavnou Rudou armádou, budeme již navždy vzpomínat jako na opravdové jaro našeho národa a státu a také jako na novou epochu v dějinách lidské společnosti.

Ale bylo to i pět let velikých zkušeností, v nichž jsme poznávali sami sebe, své přátele a nepřátele, údobí pronikavé krystalisace našeho poměru k světu, jehož příkré třídní rozdělení jen znova potvrdilo Leninova slova, že jen beztřídní společnost, zbavená dědičného hříchu vykořisťování člověka člověkem, je schopna vytvořit nový, lepší společenský řád, v němž by nebylo vykořisťovatelů ani vykořisťovaných.

Svou novou republikou, lidovou republikou, jejíž charakter byl dán již v Košickém vládním programu, stanovili jsme cestu, kterou se měli brát všichni poctiví a váleku právě skončenou i zkušenosti občané našeho státu. Byl to program velkého přerodu nejen politického, hospodářského, sociálního, ale i mravního. Ten svět, který předtím vyvolal válku, svět propastných třídních rozporů a imperialistické zvrhlosti, byl vítězstvím nad světovým fašismem definitivně odsouzen. Nemohli a nechtěli jsme se vracet k společenskému a politickému řádu první republiky, jež božím výsledkem byl Mnichov. Rázně

jsme se vyrovnali s kapitalistickou minulostí tím, že jako hlavní požadavek našeho pracujícího lidu bylo znárodnění klíčového průmyslu, dolů, hutí a bank a opravdové uskutečnění zásady, později vyslovené i v Ústavě 9. května 1948, že půda patří jen těm, kteří na ní pracují.

Dvouletý plán obnovy a nástup do prvního pětiletého plánu budování republiky byl provázen zuřivými útoky domácí a s ní spojené zahraniční reakce. Zarputili zastánci starého společenského řádu se osudně mylili, když se domnívali, že i nyní, když je u moci dělnická třída vedená Komunistickou stranou Československa, bude možné opakovat podlý politický manévr z roku 1920, který, jako tehdy, uskuteční zvrát revoluce a nastolí kapitalistický řád v republice. Reakce zároveň podnikla vše, aby nestoudnými pomluvami a lži nás odtrhla od našeho mocného spojení a nejlepšího přítele Sovětského svazu, aby podryla zotavující se poválečné hospodářství a nakonec se připravovala v dohodě s reakcí ze zahraničí k násilnému puči, který měl svrhnout všechny revoluční vymoženosti pracujícího lidu.

Mohutná odpověď dělnické třídy, pod vedením Komunistické strany v čele s předsedou vlády Klementem Gottwaldem v únoru 1948, rázem rozbila zločinné úklady kapitalistické reakce a dalším revolučním vystupňováním zásad lidově demokratického řádu ji odsoudila k politické

Dnes Sovětský svaz — toť opora národů v boji za mír, za svobodu, nezávislost, demokracii a socialismus.

V mírumilovných státech, v SSSR a v zemích lidové demokracie budou manifestanti naplněni nadšením budovatelských úspěchů. Tam, kde prošla válka, budou srdce manifestujících plná hluboké vděčnosti za pokojný život.

Mezinárodní solidarita spojí svým poutem stamiliony. V této solidaritě je význam letošního Prvního máje. Sejdeme se všichni v celém světě pod jeden prapor - rudý prapor, který do krvava vzplál, neb na něm jest ta naše dělnická krev. Sejdeme se všichni v celém světě, bez rozdílu rasy a náboženství, pod jeden ochranný prapor, prapor Marxe—Engelse—Lenina—Stalina. Vyzvedneme k obloze rudé prapory se srpem a kladivem, abychom ukázali, že 1. máj 1950 jest velkou přehlídkou sil světového proletariátu, který nechce válku, ale chce mír, svobodu národům.

My, svobodný lid Československa, posíláme všem pracujícím celého světa, kteří se ještě bijí za svou svobodu, v tento den náš bratrský pozdrav a slibujeme, že budeme více pracovat, abychom jim pomohli svrhnout kapitalistické břímě.

První máj 1950, toť manifestace za mír, za svobodu, za socialismus!

První máj 1950, toť síla pokrokových lidí celého světa ve znamení šťastného života v zemích, jež svrhly kapitalismus.

A proto kdo chce mír, zdraví, život a svobodu, pojďte manifestovat s námi za lepší nový pořádek ve světě — socialismus.

Ať žije 1. máj 1950!

Vlad. Řehák

Některé změny ve vládě

Praha 25. dubna (ČTK)

President republiky Klement Gottwald na návrh předsedy vlády Antonína Zápotockého zprostil ministra arm. gen. Ludvíka Svobodu na jeho žádost řízení ministerstva národní obrany a jmenoval ho náměstkem předsedy vlády, pověřiv ho současně řízením Státního úřadu pro tělesnou výchovu a sport.

V souvislosti s tím president republiky zprostil ministra informací a osvěty Václava Kopeckého řízení Státního úřadu pro tělesnou výchovu a sport.

President republiky pověřil ministra JUDr. Alexeje Čepičku řízením ministerstva národní obrany, zprostitv ho současně řízením ministerstva spravedlnosti a Státního úřadu pro věci církevní. Řízením úřadu pro věci církevní pověřil náměstka předsedy vlády Zdeňka Fierlingra.

President republiky jmenoval dále vedoucího odborového přednostu kanceláře presidenta republiky JUDr. Štefana Raise ministrem a pověřil ho řízením ministerstva spravedlnosti.

Pět let zápasů, bojů a vítězství (pokračování se strany 1.)

a hospodářské bezmocnosti. Byla to ozdravující bouře v dusném ovzduší, jak se v republice vytvořilo ve chvíli, když naproti silám pokroku vsadila reakce na poslední kartu svého hazardního zahrávání si s osudem a budoucností národa. Teprve po vítězném únoru 1948 jsme mohli bezpečně a rychle vykročit na cestu k socialismu a s opravdovostí přilnout k Sovětskému svazu a k ostatním lidově demokratickým zemím.

Pružinou nové a dobré práce našeho lidu byly nové pracovní metody a způsoby, masový rozvoj soutěžení a údernictví na závodech. Zvyšování produktivity práce v průmyslu a v zemědělství mělo v zápětí za následek vzrůst množství zboží na trhu a pokles cen. A ruku v ruce s našimi budovatelskými úspěchy na poli hospodářské výstavby zdárně pokračovala i konsolidace našich vnitropolitických poměrů. Upevnili jsme náš lidově demokratický řád krajským zřízením, zlidvěním soudnictví, novým rodinným a manželským zákonem a značně jsme upevnili i jednotu našeho lidu a obou našich národů.

Budovatelské sebevědomí našeho pracujícího lidu v první pětiletce je odůvodněno nejen potěšitelnými výsledky jeho vlastní práce, ale i událostmi na mezinárodním poli, které znamenají další upevnění a zesílení mohutného tábora demokracie a míru v čele se Sovětským svazem. Historické vítězství hrdinského čínského lidu nad domácí reakcí a zahraničním imperialismem a zřízení Lidové republiky čínské, státu s více než 450 miliony obyvatel, jakož i zřízení Německé demokratické republiky, zna-

mená pro náš lid i pro lid z celého světa další významnou etapu v jeho sil tábora míru.

Proti této stále rostoucí a mohutné síle tábora míru a pokroku nelze postavit nic z těch nicotných zbraní, jichž imperialisté používají pro podporu zrádné titovské kliky a na podobné agenty v jiných lidově demokratických zemích. Právě našimi procesy s reakčními členy řeholnických řádů a se špióny, kteří byli ve službách západního imperialismu, ukázaly, že náš lid tvrdě a nésmlouvavě se postaví proti každému, kdo by se jen odvážil rušit nebo podřývat jeho budovatelskou práci. Bezohledně stahujeme a odhalujeme masky šarvátkých nepřátel našeho lidově demokratického řádu. Výsledkem této naší zvýšené bdělosti a přičylnosti k vlasti je další upevnění a semknutí mírového tábora kolem jeho hlavy a bezpečné opory — Sovětského svazu a stupňování boje proti podnětvařelům války. S touto pevnou oporou a se sympatiemi celého tábora míru, demokracie a pokroku jsme pevně přesvědčeni, že naše poctivé úsilí nás přiblíží o velký krok k definitivě metě socialismu a tím i k lepší budoucnosti nás všech, kteří pracuj-

VŠEM ČLENŮM SBS NA ŽATECKU

Lehošního roku oslaví pracující řířda již po šedesáté svátek práce — 1. máj. Tylo jubilejní oslavy dělnického svátku budou mít proto manifestační ráz a je ľudř samozřejmou povinností všech pracujřících účast na oslavách. Pro nás, bojovníky za svobodu, bude význam těchto oslav zdůrazněn skutečností, že bude při této příležitosti vzpomenuo pátého výročí osvobození republiky Rudou armádou, po jejřímž boku bojoval i 1. řs. sbor v SSSR. Oslavy budou proto znovu příležitostí k tomu, abychom naši veřejnost připomenuli, že i my jsme přispěli svým dílem k znovudobytí naší svobody a že i dnes stojíme na strážř míru a budování.

Sraz všech členů SBS je v 8 hod. v Žatci u hotelu Stalingrad. Odchod na seřadiště v 8,15 hod. Brařř, příslušníci I. i II. odboje dostaví se dle možnosti ve stejnokrojřřch, s vyznamenánřmi. Jsme přesvědčeni, že se i při této příležitosti plně projeví pochopení všech členů SBS na Žatecku pro společný a veřejný zájem.

Okresní vřbor SBS v Žatci

Dopis presidenta republiky náměstků předsedy vlády arm. gen.

Ludvíku Svobodovi

Pane náměstků předsedy vlády, dovolte mi, abych u příležitosti Vašeho přechodu na jinou důležitou státnř funkci vyslovil Vám své uznání a řđk za Vašř dosavadní práci na budování naší nové, lidově demokratické armády.

Ve Vašem novém úřadě Vám přeji mnoho úspěchů.

V Praze dne 25. řubna 1950.

GOTTWALD v. r.

● **Polská vojenská vyznamenání**

Na svazu Čechů z Volyně se nacházejř dosud nevyzvednutá polská voj. vyznamenání býv. příslušníků řs. zahraniční armády ze SSSR, kterým byla tato udělena polskou vládou v minulém roce.

Seznam vyznamenaných jsme uveřřjili v řis. 4 ze dne 28. 1. 1949 V. S.

V přřřřřm řřsle přřneseme jměna osob, která si vyznamenání dosud nevyzvedly a řđdáme je, aby tak učinily co nejrychleji. Jinak vyznamenání vráťme MNO.

Zprávy svazu

Krajanům na Moravě

Draží krajané, volyňští Češi a lidé dobré vůle okresu šternberského i okolí. V neděli dne 7. května 1950 o 13. hodině se odbude ve městě Uničově položení základního kamene k pomníku volyňských Čechů, padlých v bojích v 1. čs. samostat. armád. sboru v SSSR za osvobození Československa, jejichž rodinní příslušníci jsou osídleni v našem okrese.

K této slavnosti zveme všechny bez rozdílu, jak naše krajané, tak místní obyvatelstvo, aby se v největším počtu zúčastnili uctění světlé památky těch, kteří položili živoly na oltář vlasti za lepší budoucnost naší i příštích generací a za lidštější a demokratičtější uspořádání světa.

Draží krajané, je na vás, abychom dokázali celé veřejnosti na Uničovsku, že dovedeme ctít památku drahých obětí, našich mužů, synů a otců! Co jiného pro ně můžeme vykonat než udržet stále a stále živou vzpomínku na ně. Této vzpomínce chceme dát trvalý výraz ve formě postavení důstojného památníku, jako reálného symbolu našich citů a vděku.

Pomník ten bude vyřičníkem do všeho mírového prostoru: Již nikdy válku! Nechť vládne spravedlnost, pravda, rozum a snášenlivost bratrská mezi lidmi celého světa!

Tuto manifestaci našeho vděku a úcty padlým dokumentujeme nejhojnější účastí na slavnosti a dokážeme, že jsme je měli rádi a že na ně nezapomeneme nikdy!

Proto ať v neděli dne 7. května 1950 všichni krajané ze Šternberska a okolí se v plném počtu dostaví do Uničova na slavnost.

Odbočka Svazu Čechů z Volyně ve Šternberku

Započtení vojenské služby v RA do voj. povinnosti v čs. armádě

Mezi reemigranty z Volyně jsou osoby, které konaly voj. službu v do-

bě Velké vlastenecké války a později v míru presenční službu v RA a které nemají o tom z různých důvodů žádných dokladů. V důsledku toho nemůže jim být tato vojenská služba v RA započítána do služby v čs. armádě.

Abyste tato služba mohla být započtena, upozorňujeme případné zájemce na postup, jímž se nutno při řešení této záležitosti řídit:

Vyhleďte asi 3 svědky, kteří Vám tuto službu potvrdí (poněvadž pochází z vaší obce na Volyni, znají vás z armády a pod.) a obraťte se s nimi na nejbližšího notáře, který vám vyhotoví jejich místopřisežné prohlášení v této záležitosti. S tímto prohlášením se pak obraťte osobně na ministerstvo národní obrany, kancelář čs. legií v Praze X (Karlín), Invalidovna, blak C — anebo zašlete tomuto ministerstvu opis tohoto potvrzení o konání vojenské služby v sovětské armádě. Až budete mít toto potvrzení, musíte požádat na zvláštním tiskopise, jež dostanete u každé jednoty Svazu bojovníků za svobodu anebo u Svazu Čechů z Volyně v Žatci, o vystavení osvědčení podle § 8 zák. 255/1946 (t. zv. přednostní právo).

Teprve na základě tohoto osvědčení započítá vám příslušné krajské vojenské velitelství vaši službu v sovětské armádě do služby v čs. armádě.

Zástupce Svazu Čechů z Volyně v Praze škpt. ing. Jar. Kozák ůřaduje pro naše členy každé pondělí a úterý od 10 do 13 hod. v Praze II, Na Moráni 7, telefon 413-66.

Výbor Pražské odbočky SCZV konal svou pravidelnou měsíční schůzi v pondělí 24. IV. t. r. Na schůzi byly projednány běžné záležitosti. Mimo jiné oznámil jednatel ing. Holubovč, že všichni členové odbočky mají zaplacený členské příspěvky do r. 1950 včetně. Dále bylo rozhodnuto věnovat 500 Kčs na stavbu pomníku padlým vol. Čechům v Uničově. Byla zvolena stálá dvoučlenná delegace, která bude sledovat a ugovat vyřizování žádostí o sociální důchod u Ústřední nár. pojišťovny v Praze pro reemigranty z Volyně, členy SCZV.

Předseda odbočky škpt. ing. Kozák informoval schůzi o intervencích, provedených na úřadech v Praze v záležitostech vol. Čechů. — Příští pravidelná měsíční schůze se koná v pondělí 29. V. 1950.

Získání čs. státního občanství

Krajané, kteří nemají řádnou listinu o čs. státním občanství, upozorňujeme, že účinnost ústavního zákona č. 74/1946 Sb. o udělování čs. státního občanství krajanům vracejícím se do vlasti byla prodloužena do konce roku 1950.

Zadatelé o čs. státní občanství nechtějí se obrátit přímo na okresní národní výbor místa bydliště, kde jim budou poskytnuty podrobné informace o způsobu podání žádosti a potřebných přílohách.

Podotýkáme, že Svaz Čechů z Volyně má tiskopisy žádosti o udělení čs. státního občanství a může je na přání zaslat.

Osoby, jejichž reemigrace nebyla dosud uznána v důsledku toho, že reemigrovaly mimo rámec řádné reemigrační akce na základě Dchody o právu opce a přesídlení, uzavřené mezi SSSR a ČSR dne 10. VII. 1946 anebo zůstaly v ČSR jako býv. příslušníci čs. zahraniční armády v SSSR, nechtějí požádat o její dodatečné uznání, případně o udělení čs. státního občanství podle shora uvedeného zákona rovněž prostřednictvím příslušného ONV.

Zájezd do Uničova

Svaz Čechů z Volyně uspořádá vzhledem k zájmu krajanů o slavnost položení základního kamene k pomníku padlým vol. Čechům v Uničově pro okr. Šternberk, autokarový zájezd do Uničova. Odjezd ze Žatce v sobotu 6. května t. r. o 10. hod. Odjezd z Uničova v pondělí v 8 hod. Cena zájezdu pro osobu cca 650 Kčs. Přihlášky přijímá Svaz Čechů z Volyně v Žatci a redakce Věrné stráže. Vzhledem k omezenému počtu míst v autokaru bude počítáno jedině s těmi zájemci, kteří se dříve přihlásí.

Pátrání

Pátráme po rodičích Bohumila Žižky, nar. 9. V. 1931 na Volyni, nyní SSSR. Rodiče bydleli se synem do r. 1941 nebo 1942, kdy byla celá rodina odvezena do Německa. Syn se s rodiči rozešel v Pasevsku v rozdělovně a od té doby nemá o nich žádné zprávy. Jmenovali se Jaroslav Žižka, narozený asi 1900 a Emilie Žižková, rozená Jandurová, zaměstnáním rolníci.

Jakoukoliv zprávu o shora uvedených rodičích zašlete urychleně na adresu Svazu Čechů z Volyně v Žatci.

Antonín Špatenka

(18. pokračování).

Průkopnická vesnice

Čermák se po chvíli vytratil, odběhl do lesa, kde měl v trávě schovanou vodu. Přinesl ji, postavil na stůl a pak byla hostina opravdu úplná. Jídlo bylo připraveno na velkých dřevěných mísách, lžíce též dřevěné a proto jedli všichni společně. Děti nemohly pochopit, co se to děje, když viděly na stole maso a tolik jídla. Čermák pak nalil do třech dřevěných hrnčků vodu a podal rodičům Boženky, aby si připili na zdraví novomanželů.

Tito rozechvělýma rukama si přitukli a připíjeli, po nich pak všichni ostatní.

Když pak dojedli a popili, přinesl Čermák slavnostně svůj „bas“ a začal hrát. Pak zazpíval písničku, kterou si několik dnů před tím sám složil:

„Tam, kde se ta hvězda típytí,
na níž patří oko mé,
chtěl bych ještě jednou býti,
tam v té krásné krajině.“

Po skončení ozval se potlesk a všichni jej pochvalovali. Volence se omlouval, že žádný z nich nemohl novomanželům dát dárek.

„A to zas ne,“ vpadl mu do řeči Pitr, který byl již poněkud podnapilý. „Malou chvíli strpení, já sám za všechny přinesu novomanželům svatební dar.“

Odběhl a po chvíli se vracel a přinášel v náručí kolébku a děcko. Jak jej ostatní uviděli, dali se do smíchu. Jen Boženka klopila oči a studem se červenala. Pitr přistoupil k Josefovi a Božence, postavil před ně kolébku a pravil:

„Vážení, zde vám dáváme svatební dar. Jest sice chudý, ale bohatstvím jej můžete vyplnit vy, když se o to přičíníte. V té můžete vychovat 10 dětí a budou-li to sami chlápci, kteří ji ušetří, tedy i 15.“

Zasmáli se všichni Pitrovu dárku i dobrému vtipu. Již se hodně setmělo, když se rozcházel, aby se uložil ke spánku. Zasmál se opět, když si Boženka s Josefem odnášeli svůj svatební dárek — kolébku.

Pak nastal zase všední život, plný práce. Každý „korčoval“ les, aby si tak připravil svůj kousek políčka na zasetí. Pak ještě společně vybrali všechny brambory a uložili na zimu.

Jednoho dne přiběhl k nim posel z velkostatku a vyřizoval jim, že mají hned přijít na Bojarku, že jsou tam nějací Češi. Více jim neřekl, a proto Volence s Čermákem se ihned s poslem odebrali na Bojarku. Tam u pana Macka zastihli několik rodin, které, jak jim pan Mack sdělil, přijely z Čech a chtějí si zde koupit nějaký majetek.

„Vzpomněl jsem si na vás, kamarádi“, říkal jim pan Mack. „Vy máte velký kus lesa, který asi těžko budete sami moci kdy potřebovat. Myslím proto, že byste mohli těmto rodinám kus prodati, tím byste získali nějaké peníze a trochu by vám to pomohlo.“

Průkopníkům sice zazářily oči, ale podotkli, že sami bez ostatních nemohou nic podniknouti. Že se vrátí do pevnosti, aby se s ostatními poradili a ještě týž den jim řeknou, jak se rozhodli.

Pospíchali proto domů a po delší poradě dohodli se mezi sebou, že kus lesa přistěhovačům odstoupí. K večeru tedy opět svoje rozhodnutí sdělili na Bojarce a pozvali krajany, aby se přišli druhý den

ráno k nim podívat. Krajané svolili a pan Mack se nabídl, že je tam sám dovede.

Druhý den časně z rána vskutku přišli do lesní pevnosti, aby si les prohlédli. Líbilo se jim tam a proto se rozhodli, že si každý kousek zakoupí. Jakýsi Zajíc koupil 60 morků, pak Syrovátka, který se jim představil jako lékař zlamanin a chorob kožních, koupil asi 80 morků, pak Vítek jen 7 morků a ještě nějaký kousek Němeček, Špaček, Posnar a jiní.

Ujednali si též, že budou prozatím bydlet na Bojarce, než si postaví obydlí. Když se již dojednali na koupi pozemku, počali vyjednávat o pomoc při stavění obydlí. Průkopníci jim ochotně nabídli, že jim pomohou, zvláště když Zajíc jim řekl, že jim dobře zaplatí za jejich práci. Měl totiž peněz dost, přivezl si je z Čech, neboť tam prodal pěkný statek s hospodou a jel na Volyn. Měl k tomu rodinné důvody, neboť jeho jeden syn se zamiloval do chudé dívky. Zajíc tomu nepřál a tak se rozhodl raději prodati svůj majetek a odjet na Volyn, domnívaje se, že tak prosadí svoji otcovskou autoritu. Přivezl si tedy plné kapsy peněz, nepřijel jako ostatní, chudý.

Tak již to bývalo, když měl někdo dost peněz, že měl vše, měl i Zajíc brzy postaveno. Průkopníci, které si najal jako dělníky a dobře je platil, pracovali pilně a netrvalo dlouho, postavili mu obytné stavení i hospodářské budovy.

Nejinak bylo i s druhými, kteří se Zajícem přijeli a tak vskutku netrvalo dlouho a bylo postaveno, takže se všichni z Bojarky stěhovali do svého. Tak les znovu více oživil.

Kromě toho, přibyl v lesní pevnosti ještě jeden světoobčánek. U paní Novákové totiž zaklepal čáp a přinesl jim pěkného chlapečka. Bylo s tím opět plno starostí, neboť paní Nováková, která měla již tři děti, neměla nový přírůstek do čeho obléci, a tak ženy mezi sebou skládaly a hledaly, co jen mohly, aby malého občana oblékly. Všichni se hned seběhli, aby Novákovou pogratulovali k této nové radostné události. Byla to prvá událost toho druhu v lesní pevnosti a tak se přemýšlelo, jak by nejlépe nového chlepece pojmenovali, zda by se neměl jmenovati „Lesáček“, či „Borováček“ a tak bylo zase kolik dní o čem hovořiti.

Po čase přišel opět lesní pevnost navštívit obchodník Karpo, aby se poptal na sklizeň bramborů. Když mu průkopníci ukázali brambory, které byly velké, některé dokonce tak, jako dětská hlava, nemohl ani uvěřiti, že z těch „slupek“, které zasadili, mohly narůst tak velké brambory.

„Umíte čarovati“, ulehčil si Karpo. „Již dávno to o vás Ukrajinci povídají.“

„Ne, Karpo“, odpověděl mu Pitr, „nejsme cikáni, abychom čarovali. Máme ale ruce a pak“, ukázal si na hlavu, „také tady něco máme a ještě uvidíte ty naše záznaky. Ten pluh a ty brány, to jsme si také vyčarovali? Jen počkejte, až budeme mít dost peněz a materiálu, tak nevyjete z úzasu, jak my Češi dovedeme hospodařiti a co všechno umíme.“

Karpo stál, ani nedutal, neboť uznal, že má Pitr pravdu. Měl však v tu chvíli zlost sám na sebe, proč on není tak chytrý a duchaplný, jako tyto Češi. Rozzloben,

rozloučil se s nimi a pospíchal domů, aby opět všem svým sousedům oznámil, co viděl a slyšel.

Průkopníci byli připraveni na všechno, i na závist domácího obyvatelstva, neboť se velmi brzy všechny zprávy o jejich práci a dovednosti roznesly. Stalo se jim, že jeden polský šlechtic se dozvěděl, že jsou v jeho sousedství dobří řemeslníci, pozval je proto, aby mu postavili dřevěné stáje. Dal jim k dispozici vše potřebné a tak naši průkopníci ukázali, co dovedou. Provedli mu stavbu brzy a dobře, což se ovšem nelíbilo Ukrajincům, neboť je to velmi zahanbilo a tím také vznikla někdy nenávisť vůči Čechům.

V lesní pevnosti bylo teď veseleji. Lesa ubývalo, den za dnem se „korčovalo“, brali to napofád, nic nevynechali. Ica byl-li některý strom tuze silný, podřízl jej a pařez tam zatím nechali, hlinu však kolem něj okopali, aby využili každého kousička půdy.

Ti bohatší, kteří měli již velký kus vykorčovaný, připravovali pole, případně je osévali. Nyní již každá rodina pracovala na svém. Nářadí, hlavně pluh a brány, které Drbohlav zhotovil, bylo však společné. Koně najali si od Ukrajinců, za různé nádoby a nářadí, ze dřeva zhotovené. Nejvíce se Ukrajincům líbily hrábě, které Pitr zhotovil. Byly hladké a velmi lehké.

Všechnu úrodu, hlavně pak brambory, rozdělili si mezi sebou stejným dílem.

Kromě dvou rodin, které byly ještě nacený přebývat v zemlance, měli již všichni své vlastní sruby. Dědouškovi Charitnovi nabídli, aby se přestěhoval do jejich bývalé manželské zemlanky. To však u dědečka ale nepochodilo. Resolutně prohlásil, že již ve své zemlance žije mák let a že tam také zůstane do své smrti, neboť mu přirostla k srdci. Měli však již o něho obavu, byl stářím hodně starý, tak jej chtěli mít blízko sebe. On ale prosil, dokonce plakal, jen aby jej v jeho zemlance nechali. Sliboval, že po celý den bude u někoho z nich, jen večer přejde se vyspat do své zemlanky. Již tedy na něho nenaléhali, ale zemlanku mu z venku celou obložili drnem, aby mu v zimě bylo tepleji.

Jednoho dne vzkázal jim správce Šaršecký z velkostatku Bojarka, aby si přišli vybrati těch 15 jaloviček, které pro ně paní Náhrozdská poručila odchovati. Dostal totiž nařízení, aby podle úmluvy, která byla před časem podepsána u Dra Pinkaseviče v Dubně, zlikvidoval velkostatek a předal jej panu Mackovi a Piterovi.

Protože cena, kterou paní Náhrozdská stanovila a to 1 rubl 50 kopějek za jednu jalovičku nebyla vysoká, rozhodli se průkopníci, že si tyto jalovičky koupí. Krmení pro ně měli již nasušené a proto se vypravili na velkostatek, aby si jalovičky vybrali, jakou kdo chtěl.

V lesní pevnosti byl již nyní opravdu znát život. Psi štěkali, slepičky kdákaly, kravky bučely a tak zde bylo již opravdu veseleji.

Chaty si z opatrnosti před mrazem všichni obložili listím, slámou a trávou, takže vyhlížely jako ježkové, jen malá okénka a dveře bylo viděti. Uzavírání dveří bylo po ukrajinsku primitivní. Zvnitřku na závoru a z venku se jen zátláho za provázek. Když někdy celá rodina opouštěla chatu, přivázali dveře provázekem. Kráčeze se nebáli, neboť jak už mi říkali, nic tam nemají, co by si mohli někdo v chatě vzíti.

Dějiny české Volyně

14. pokračování.

Dr. J. Folprecht

Podle Saskova názoru nesmí se zacházeti příliš daleko a je třeba zaujmouti náboženské stanovisko podobné, na němž Čechevové stáli při svém příchodu na Volyn. Jeho názor přijat nebyl, zůstal osamocen a opustil shromáždění, nepodepsav jeho usnesení.

Vzhledem k politickým a národnostním poměrům nelze nazvat návrh Hrdličkův vhodným. Konfese z r. 1535 byla králi Ferdinandovi I. podána latinsky podle příkladu říšskoněmeckých stavů z r. 1530. Tato konfese měl avyvrátiti královny nespravedlivé domněnky, jež měly svůj původ u Kališníků, neboť kompaktata opravňovala pouze podoboji a katolíky, nikoli České bratry. Volynští Čechevové chtěli přijmouti českou konfesi z r. 1535, tedy z doby, kdy Luther uznal Apologii bratrskou a kdy biskup Jan Augusta přizpůsobil starou konfesi bratrskou ke konfesi augsburské. Něco podobného se stalo, když správce církve českobratrské Eugen Šmíd na Volyn poslal učitele J. Mottla, Čechevové, když slyšeli od něho, že církev bratrská má nejvyšší představenstvo v Berlíně, odmítli je, že jako ruští příslušníci nemohou přijmouti zásady — ani náboženské — řízené z Německa. Lépe by bylo bývalo, kdyby čeští kněží volynští přijali zásady Jednoty z r. 1464 nebo spisy br. Lukáše. Církev jejich by byla tak zůstala na zásadách v Čechách vzniklých a z husitství přímo pocházejících.

Ale první náboženský sobor kvasilovský má veliký význam proto, že tam Čechevové po prvé vyhlásili na základě určitého vyznání svobodu svědomí. Tato okolnost překvapila, ba přímo poděsila kněžské pravoslavné vrstvy, které beztoho se dívaly s velikou pozorností i žárlivostí na blahovůli carských vysokých úředníků, kterou projevovali svou liberálností k náboženským věcem na Volyni. Úzkoprsému duchovenstvu vyššímu, které bylo spravováno od místních duchovních celkem málo vzdělaných, bylo ovšem také proti myslí, že se na Volyni ustavuje církev bez jeho

vlivu, pod záštitou státu a s jeho přímým, politickým posláním.

Další pokus

Svého politického a náboženského plánu se však ani po prvním kvasilovském soboru nespustil, bystrý a houževnatý ministr vnitra L. S. Mašov. Byl sice rozčarován výsledky prvního sněmu, ale přese všecek odpor pravoslavného duchovenstva trval na tom, aby byl na příští rok 1881 svolán druhý sobor do Kvasilova. poukazuje k tomu, že nebyla na prvním zúčastněna ani polovina českých vesnic svými delegáty. Stále měl na mysli určité náboženské stávidlo české proti činnosti polských kněží, chtěl nové kněze české a českou církev s českým liturgickým jazykem, při čemž mu jistě ani tak nezáleželo na tom, na jakých základech tato česká církev založena bude, neboť církev husitskou zajisté v podstatě neznal. Státnímu ministru šlo pouze o zastavení katolické agitace směrem k východu.

Nábožensky vlašni Čechevové, zaujatí svými přítomnými existenčními starostmi, nemohli hleděti předvidavě do budoucna. A jejich kněží, každý nábožensky naladěný jinak, kolébali se od jednoho plánu k druhému a nakonec Hrdlička zakotvil k denominaci nejméně vhodné a původní a prvopočáteční naší církev českobratrskou, z Husa vzniklou, která může být nazvána chloubou naší reformace, beze všech důvodů zavrhl a zachytil se na českobratrství z r. 1535. Výhody ze spojení s luteranismem byly v Rusku nepatrné. A v Rusku už měli také zkušenosti o tom, že církev ochranná mezi Estonci a Lotyš; se slila s církví luterskou zároveň s německými koloniemi sarepskými při ústí Sarpy do Volhy.

Opakování soboru kvasilovského

Druhý kvasilovský sjezd byl vládou svolán na den 16. (28.) září 1881, tedy na sv. Václava. Byl tedy konán už po zavraždění přítele Čechů, Alexandra II., který podlehl dne 1. (13.) března atentátu. Čechevové ztratili v něm účinnou podporu. Brzy nato opustil

L. S. Mašov úřad ministerstva vnitra, takže odpadl houževnatý podporovatel českých snah, horlivý zastánc českých práv, stále přesvědčený o možnosti zřízení české církve husitské jakožto protipolského nářazníku.

Dostavilo se opět zástupců českých málo, pouze z dvaceti šesti osad, celkem čtyřicet šest. Saska se sjezdu účastnil, ale předložil svůj starokatolický protest, který měl podepsán od 586 otců rodin a usnesení sjezdu zase nepodepsal.

Proti starokatolické tendenci byl namířen telegram kyjevských Čechů, který jevil veliké nadšení nad tím, že Volynští se rozhodli „k obrození víry našich otců, kteří za ni prolévají svou krev pod prapory Žižky a Prokopa; zároveň odsuzujeme každý pokus, chtějící navázat styk s učením Němců“. (Narážka na starokatolictví.)

Za daných okolností sjezdové jednání by se bylo vyvíjelo stejně a bylo by dopadlo tak, jako první sjezd. Jisto však jest, že telegram kyjevský posílil přesvědčení pořadatelů. Ze stylisace telegramu však určitě vycítiti, že kyjevští Čechevové měli na mysli původní církev českobratrskou, nikoli však konfesi z r. 1535.

Ústava českobratrské církve, ke které byl dán podnět na obou sjezdech, byla vypracována a obsahuje základní zásady nové církve, její význam náboženský i nacionální, probírá i dogmata a tajemství náboženská a přitom zdůrazňuje svobodu svědomí. Jest vskutku dobrým počátkem nového církevního nazírání ve spojení s mimocírkevní svobodou svědomí. Možno v ní spatřovat věroučný pokrok, ovšem zatím nezpracovaný a nedomyšlený, což není ani jinak možno.

Věci náboženské zrály potom až do r. 1888, kdy carským rozhodnutím byly dne 2. dubna české farnosti volynské zrušeny a čeští kněží uvolněni pro jiná povolání mimo volynskou gubernii. Vystěhovalecký pas pro cestu do Čech byl Hrdličkovi odepřen.

(Pokračování).

Popisy českých osad na Volyni — Niva Hubinská

(Pokračování)

Jaroslav Kozák

Jedním z nejvyspělejších hudebníků a učitelů hudby byl Jan Jánovský, jehož žáci a soubory existují podnes a jenž také působil v Nivě a zvláště po řadu let v sousedním Hubině. Po sestárnělém učiteli Pešovi nastoupil roku 1903 Ján Hoc, který však již nebyl českého původu. Byl to Ukrajinec a vyučoval rusky. Jen dvě až tři hodiny týdně se vyučovalo češtině. Kulturní práce (zvláště divadelnictví) upadala, avšak tím podivuhodnější je ryzost mateřského jazyka krajanů z Hubinské Nivy. Nezapomínali nikdy na starou vlast, slovanství a rodový původ, a toto národní vědomí vštěpovali také dětem, které již hovořily ukrajinsky, polsky a případně rusky stejně dokonale jako česky. Slovanské vlastenectví bylo vznikeno zvláště za rusko-japonské války, avšak z obce se nikdo na dalekou frontu nedostal, ačkoliv mnozí v ruské armádě sloužili.

Na začátku tohoto století byla Hubinská Niva hospodářsky již dosti silnou osadou. Všichni osidlenec měli vlastní domy, nářadí i dobytek. Staré dřevěné (srubové) domy postupně mizely a na jejich místa přicházely budovy zděné, kryté zpravidla plechem (černým nebo pozinkovaným), případně taškami a jen hospodářským budovám byly většinou ponechávány střechy doškové. Studně se kopaly již na každém dvoře a před obytnými domy vznikaly květinové zahrádky a za stavením zahrady zelinářské. Jeden z krajanů si otevřel obchod. Nivští vysazovali také chmelnice, zlepšovali cesty a vyhubili vlky, kteří přepadali na pastvinách dobytek.

Záhy nestačilo území Hubinské Nivy ukojití touhu jejího obyvatelstva po půdě a tak docházelo k zakoupení nových pozemků. V roce 1903 bylo přikoupeno od velkostatku Uhrinov 27 desatin orné půdy, roku 1905 od velkostatku Kolodež 81 desatin lesa a orné půdy (trať Zápust), v roce

1910 od velkostatku Uhrinov dalších 18 desatin orné půdy (Vertepa), v r. 1919 od téhož velkostatku dalších 49 desatin mladého lesa (Vertepa) a dále ještě od zemědělců sousedních obcí Hubina, Žabče, Kolodeže a jiných celkem na 30 desatin, takže počáteční výměra pozemků obce se z 230 desatin (251 ha) zvětšila do roku 1939 na 445 desatin (485 ha), tedy téměř na dvojnásobek.

Vypuknutí světové války počítali Nivští bezprostředně, neboť obec ležela jen 30 km od bývalé rakousko-uherské hranice. Ve dne i v noci slyšeli dělostřelbu, která pak slábla, když se ruská ofensiva dala do chodu, avšak bylo jí ještě dlouho slyšeti,

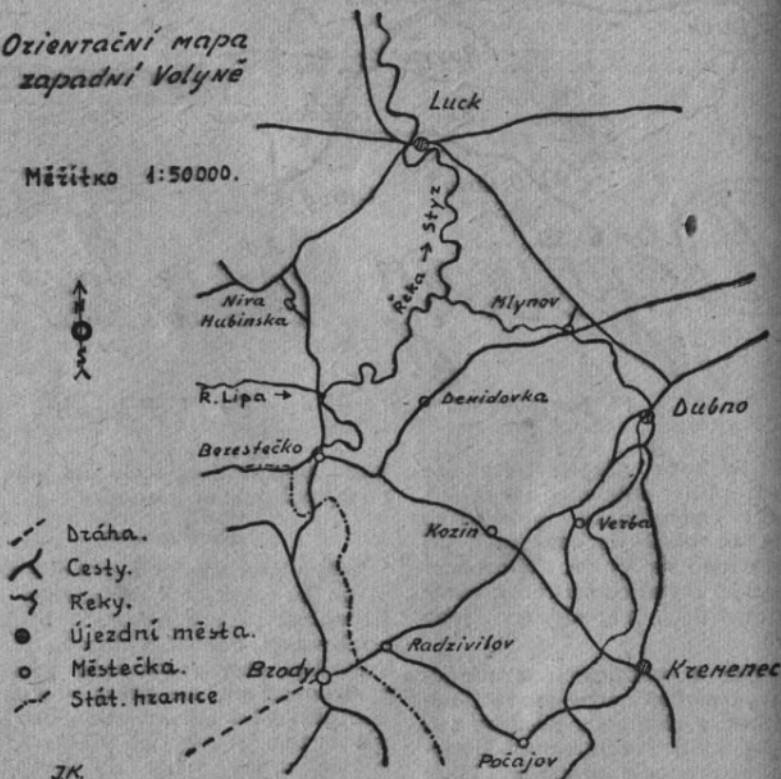
když vál vítr směrem od pevnosti Přemyšlské. Všichni muži ve vojenském věku sloužili od počátku v ruské armádě, později většinou v České družině. Po čase se hluk dělostřelby opět zesiloval. Bylo to v době ústupu ruské armády, který se zastavil asi 35 km východně od obce. Obyvatelstvo tehdy vesnici neopustilo, třebaž byla částečně zničena. Později (v r. 1916) nepřítel opět ustoupil, avšak odvedl obyvatelstvo s sebou a usadil je v obcích Ivanicích a Dolince, vzdálených od Nivy asi 50 km. Jen odvážní jednotlivci navštěvovali občas Nivu, která ležela blízko bojového pásma. V Nivě zůstali jen dva lidé, k nimž přibýlo několik vojáků, propuštěných z vojenské služby pro invaliditu. Za bojů rozebraly vojenské oddíly několik dřevěných budov na stavbu zákopů a několik budov bylo zničeno ohněm nebo dělostřeleckou palbou. Tak přišla Niva asi o jednu čtvrtinu domů, o všechna zbývající živý inventář (s sebou mohli Nivští vzít jen asi čtvrtinu zřídectva) a o více nežli polovinu zemědělských strojů. To vše zjistili obyvatelé Nivy, když se vrátili na jaře roku 1918. Zjistili také, že dva z mužů padli a několik ze bylo zraněno.

V neklidných letech roku 1918-20 procházely často Nivou vojenské a ještě častěji polovojenské útvary. Obyvatelé museli býti na stráži a včas odvésti koně i dobytek do lesů. V té neklidné době se po prvé s touhou po návratu do vlasti.

(Pokračování)

Orientační mapa západní Volyně

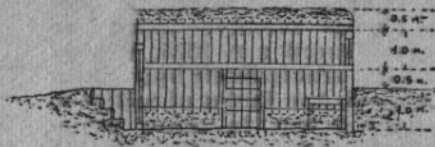
Měřítko 1:50000.

Typ zemiřanky českých kolonistů na Volyni

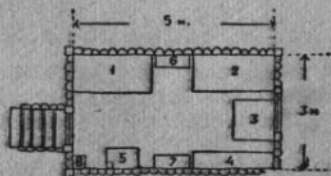

Průřez příčný

Průřez podélný

- 1, 2. Lůžka (návy)
3. Stůl
4. Lavice
5. Žel. kamno
- 6, 7, 8. Police

Půdorys

Это было под Ровно

Д. МЕДВЕДЕВ
Герой Советского Союза

(16 продолжение)

— Значит, вы мой земляк.
— Так точно, герр гауляйтер!
— Каково настроение в армии?
— О, все полны решимости!
— Скажите, многих испугали последние события?

— Вы имеете в виду Сталинград? Он укрепил наш дух.

— Да, да. Имеете в виду, фюрер готовит хороший сюрприз русским, — многозначительно сказал Кох.

— Я не сомневаюсь, герр гауляйтер!

После минутного молчания Кох сказал:

— Я удивлен, что вы, заслуженный офицер германской армии, человек арийской крови да еще родом из Пруссии, ходатайствуете за какую-то польку.

Все это Кох проговорил с брезгливой миной.

— Герр гауляйтер! Фрейлен немецкой крови. Я сам видел документы ее отца, которого зверски убили бандиты, — оправдывался Зиберт.

— Если каждый германский офицер будет ходатайствовать за женщин из покоренных нами народов, то некому будет работать в нашей промышленности. Ведь нам известно, что мы все бросили на фронт и что у нас нехватает рабочих рук. Вы член национал-социалистической партии и не должны связывать себя с фольксдейчами. Эти люди нужны нам только для того, чтобы временно было на кого опираться в завоеванных государствах.

Будучи убежденным в „чистокровности“ Пауля Зиберта и преданности его „фюреру“, Кох уже без остановки начал его поучать:

— Ни русские, ни украинцы, ни поляки, по сути дела, нам ненужны. Нам нужны плодородные земли. Здесь отныне и навсегда будут немцы, — голос его брал все более и более высокие ноты, — местное население мы должны обезвредить...

В продолжение всей беседы, длившейся около сорока минут, Кузнецов чувствовал в правом кармане брюк взведенный „вальтер“. Каждую секунду он готов был выхватить револьвер и всадить всю обойму в ненавистную морду своего „земляка“, который, захлебываясь от собственного красноречия, решал сейчас сложную проблему, как добиться уничтожения польского и украинского народов.

Но охранники не сводили с Кузнецова глаз, настороживаясь при малейшем его движении. Уперлась в него глазами и овчарка. Видимо, она прошла специальную дрессировку для наблюдения за посетителями, которых усаживали на определенное кресло.

„И руки не дадут поднять, — думал Кузнецов. — Не допустят выстрела...“

Удовлетворенный своей программной речью, Кох вновь обратился к Кузнецову с вопросом:

— Что вы думаете делать после войны?

— Я хочу остаться в России.

— Вам нравится эта страна?

— Мой долг — работать в этой стране так, чтобы она нравилась фюреру.

— Ответ, достойный немецкого офицера. Хорошо, я разрешаю оставить здесь вашу возлюбленную. Надо иногда и побежденным оказывать милость. Но вы и не думайте вступать с нею в брак, — закончил Кох и сделал надпись на заявлении Вали.

А Валя в это время, казавшееся ей бесконечным, сидела в приемной, настороженно всматриваясь в тяжелую дверь. „Вот сейчас раздается выстрел... Вот сейчас...“ — думала она. Но говорить приходилось о другом. Рядом сидевший немецкий офицер приставал с игривыми разговорами.

— Да, конечно, есть и подружки хорошенькие, как в бреду, отвечала Валя. — Могу познакомить...

Но вот из кабинета Коха, улы-

баясь, спокойно вышел Кузнецов. В руках он держал заявление Вали.

— Что вам написал герр гауляйтер? — громко спросил Бабах и, взяв у Кузнецова заявление, прочитал вслух: — „Оставить в Ровно. Предоставить работу в рейхскомиссариате.“ О, поздравляю вас, фрейлен, поздравляю вас, герр обер-лейтенант!

Все сидевшие в приемной стали поздравлять Зиберта и Валу и пожимать им руки. А Бабах, в знак особенного расположения, предложил Кузнецову несколько пачек отличных сигарет.

Валя взяла Зиберта под руку. Они вышли.

На квартире она спросила Кузнецова:

— Не решился?

— Это было бы безумием. Три охранника да еще за драпировкой — ты, вероятно, не заметила — кто-то. Проклятая собака у ног. Да если б я только шевельнулся, меня бы схватили... Лишь бы Кох не уехал из Ровно, его участь решена, он будет уничтожен, но уничтожен без риска для отряда, для тебя, для себя самого. Я теперь „проверенный“. Ведь подумать только: уроженец Восточной Пруссии, рейхскомиссар Украины Кох не догадался, что разговаривает с советским партизаном, который и в Германии никогда не был!

Встречи с Ковпаком

Еще в феврале 1943 года, когда наш отряд в полном составе находился в Сарненских лесах, мы часто получали сообщения от наших разведчиков из Ровно, Сарн, Клесова и Ракитного, а также от местных жителей, что где-то на севере от нас действует крупное партизанское соединение.

— Ковпак ведет тысяч сто партизан, — говорили местные люди.

Фельджандармерия и каратели сильно обеспокоены каким-то крупным партизанским отрядом под командованием Ковпака. (Прод.след.)

Vzpomínáme

Kovář Josef, nar. 1922 v Dembrovce na Volyni, příslušník 2. paradusantní brigády, byl zamordován fašistickou hordou pod Kozím Chrbátem na Slovensku u Banské Bystrice při slovenském nár. povstání. Spí svůj věčný sen ve společném hrobě s kamarády. Celých pět let uplynulo co jsi odešel, avšak v našich srdcích žiješ! Tvá statečná smrt bude nám věčnou připomínkou!

Otec, bratr a švagrová.

Hlubokým žalem sklíčenj oznamujeme všem přátelům a známým, že nás navždy opustila naše milovaná maminka, babička a prababička, paní

Anna Josefína Ponikelská,
roz. Chadrabová,

Narodila se r. 1868 v obci Golčův Jenkov na Českomoravské vysočině. Jako malé děvče odejela na Volyň, kde žila v České Dorohostaji. Po dlouhé pouti cizinou r. 1947 se vrátila do vlasti a v neděli dne 16. dubna 1950 po kratším utrpení zesnula. Pohřeb naší drahé zesnulé se konal v Zatci. — Kéž je Vám, naše drahá, země česká lehkou!

Děti, vnoučata a právnučata.

V hlubokém smutku vzpomínáme památky našeho drahého syna **Jaroslava Andrieľa**, nar. 20. II. 1920 v Antonovce na Volyni. Vstoupil do RA a v září 1941 se stal nezvěstným. S bolestí v srdcích vzpomínají a nikdy nezapomenou

rodiče, bratři s rodinami a příbuzní.

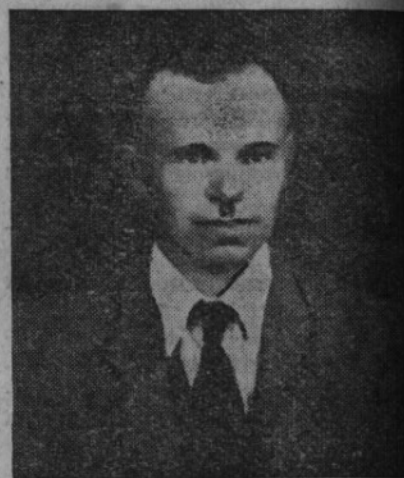
S bolestí vzpomínáme, že 17. října 1948 zemřel v Bilenci náš drahý **Antonín Nepodal**, nar. 15. 7. 1895 v Buderáži na Volyni. Jeho tělesné pozůstatky byly k věčnému spánku uloženy v rodné zemi, po níž dlouhá léta toužil. Truchlíme nad jeho ztrátou a utěšujeme se nadějí na shledání a spasení skrze Ježíše Krista.

Manželka, dcera, vnuk, sestry, švakři a švakrové.

Se stejnou bolestí vzpomínáme, že 3. listopadu 1943 zemřela náhle naše drahá matka **Františka Savrová** a 29. srpna 1949 opustil nás navždy náš drahý otec **Josef Savr**, oba narozeni na Volyni. Nebylo jim dopřáno, aby odpočívali svůj věčný spánek spolu a zatím co naše vzpomínky letí do daleka na hřbitov ve Špakově na Volyni, zkrápíme slzami hrob otcův na hřbitově v obci Děrné na Moravě. Kéž jim dá Bůh lehké odpočinutí! My budeme vždy s láskou vzpomínati. **Dcery, zetové a vnuci.**

Malý oznámovací

Při příležitosti jmenin mnoho štěstí a zdraví našemu drahému manželovi a otci **Jaroslavu Bajerovi** přeji

manželka, dcera a zeť.

Na 10 ha statek, 600 ovocných stromů, blízko okresního města, hledáme schopného vedoucího — odborníka. Plat podle dohody. Sdružený podnik okresu Děčín.

Předám z rod. důvodů hospodářství 5 a půl ha v pohraničí. Značka: Pěkné - výhodně.

Blahopřání

V neděli dne 30. dubna 1950 bude v pravoslavném chrámu v Postoloprtech požehnáno sňatku **Miluše Mářchové a Mikuláše Majera** ze Skupic. Srdečné blahopřání dovolují si připojit

Lída a Kola

Dne 1. května t. r. dožívá se 60 let drahý manžel a tatínek, pan

Antonín Meduna.

Do dalších let mnoho štěstí, zdraví a spokojenosti mu přeji

manželka a dcera.

Věrná stráž vychází jednou týdně. Vydává Svaz Čechů z Volyně nákladem vlastním. Odpovědný zástupce listu redaktor Jaroslav Chudoba. Red. a admin.: Zatec, nám. dr. E. Beneše 155, tel. 550. Tiskne „Svoboda“, filiálka v Zatci, telefon č. 374. Používání novinových známek povoleno ředitelstvím pošt a telegrafů v Praze, č. j. IA - Gre - 2372 - OB. Dohlédací poštovní úřad Zatec. Předplatné na rok 1950 je 150 Kčs. Konto pošt. spořitelny č. 728.301 — Okresní spořitelna a záložna Zatec a Svaz Čechů z Volyně č. 10268.